

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2952/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužitelja Ivana Paladina, OIB: 94973921399, Zagreb, Domašinečka ulica 4, zastupan po punomoćniku Marijanu Belčiću odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupano po punomoćniku Anamariji Udiljak odvjetnici u Zagrebu, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba iz čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu br. 9012424918, sklopljenog dana 19.04.2007. između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 27.04.2007. godine po javnom bilježniku Ivi Dujmović iz Zagreba pod brojem OV-8329/2007, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0.25% od iznosa kredita, najviše 7.000,00 kuna...”

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Ivanu Paladina, OIB: 94973921399, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.100,59 eura (tisućsto eura i pedesetdevet centi) sa zateznim kamatama tekućim od 7. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su 19. travnja 2007. tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu br. 9012424918, potvrđen dana 27. travnja 2007. po javnom bilježniku Ivi Dujmović iz Zagreba pod brojem OV-8329/2007, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 167.318,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke-tuženika važeće na dan korištenja kredita te je ugovoren rok otplate kredita u trajanju od 20 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima.

Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 12. st. 3. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 0,25% od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je 03. svibnja 2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu od 247,01 eura.

O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluge na ime koje se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

Stoga tužitelj predlaže spornu odredbu proglasiti ništetnom i naložiti tuženiku platiti parnični trošak.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik osporava pravni interes, kao i status tužitelja kao potrošača. Ističe da je Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9012424918 izrijekom bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača.

Nadalje, Zakon o potrošačkom kreditiranju uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje-stupio na snagu nakon sklapanja ugovora o kreditu). I Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku.

Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 52. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 12.3 predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Dakle, sukladno citiranoj

presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Dakle, nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Prvenstveno se ističe da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha predmetne naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama.

Stoga predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid dostavljenu dokumentaciju i to u preslik kartice naplaćenih troškova (l. 5.-6. spisa), Ugovora o kreditu (l. 7.-11. i l. 17.-18. spisa), otplatni plan sa efektivnom kamatnom stopom (l. 12.-16. spisa), knjigovodstvenu karticu (l. 19.-37. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kreditu br. 9012424918, potvrđen dana 27. travnja 2007. po javnom bilježniku Ivi Dujmović iz Zagreba pod brojem OV-8329/2007, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 167.318,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke-tuženika važeće na dan korištenja kredita te je ugovoren rok otplate kredita u trajanju od 20 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima.

5. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o naknadi za obradu kredita ništetna te da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u priležeći Ugovor o kreditu vidljivo je da je odredbom članka 12. st. 3. određeno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0.25% od iznosa kredita, najviše 7.000,00 kuna.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja koji je iskazao da je kredit podigao za kupnju stana, za stanovanje. Bio je u više banaka, razgovori su tekli otprilike isto. U Privrednoj banci su mu rekli da je ovaj kredit najbolji, da imaju akciju, da je najpovoljniji, da je to najmanja rata. Nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama kredita. Jedino su mu objasnili da ne mora platiti naknadu već da će biti naplaćeno iz samog kredita. Ne sjeća se da su uopće razgovarali o temi ove naknade, nisu predstavili koje troškove pokriva ta naknada, a ne sjeća se da li je pitao djelatnika banke da pojasni tu odredbu. Ugovor je prije potpisivanja pročitao, to mu je bio prvi ugovor takve vrste. Taj stan koji je kupio ovim kreditom iznajmljivao je samo kratko, otprilike godinu dana, tijekom 2014., 2015. otprilike, u to vrijeme se

odselio u drugi stan (prije preseljenja se oženio i dobio dijete), a to je bilo prije prodaje tog stana. Otprilike u tom periodu je otplatio kredit.

U vrijeme potpisivanja ugovora nije imao obrt niti trgovačko društvo, ali kasnije je imao više trgovačkih društava, ali taj stan nikada nije koristio za potrebe tih trgovačkih društava. Svoje prvo trgovačko društvo je prijavio 2013. na tu adresu, bavilo se poslovnim savjetovanjem i nije nikada tu djelatnost obavljao u tom stanu već je imao u najmu prostor na drugoj adresi, ovo je prijavio samo zbog primanja pošte.

9. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

10. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 19. travnja 2007. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

11. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03; dalje: ZZP-a), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. Također, čl. 84. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog

predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu čl. 12. st. 3. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

13. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba čl. 12. st. 3. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za osiguranje kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetna.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 85. ZZP-a, jer nije omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

14. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZPP-a. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnotežan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

15. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno

na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZZP te čl. 87. st. 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

16. Pored toga, sud je zaključka da neosnovano tuženik osporava tužitelju status potrošača jer je odredbom čl. 3. st. 1. ZZP-a propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

Nadalje, suprotno navodima tuženika, u slučaju kada se neki pravni posao sklapa u okviru poslovne djelatnosti jedne od ugovornih strana pretpostavka je da će se u tom pravnom poslu (u konkretnom slučaju u ugovoru o kreditu) navesti da se taj pravni posao sklapa u okviru poslovne djelatnosti korisnika kredita, između ostalog, i zbog određenih pravnih posljedica (primjerice, visina stope zatezne kamate je različita za pravne i fizičke osobe), a i u takvim pravnim poslovima se u pravilu izrijeком navodi da korisnik kredita konkretan ugovor sklapa za određene poslovne namjene, a u konkretnom slučaju navedeno se nije ostvarilo. Štoviše, uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je kod namjene kredita navedeno: "kupnja stambenog objekta" (čl. 2. Ugovora o kreditu), dakle izrijeком je određeno kako se radi o kreditu za kupnju stana za stanovanje. Ističe se kako ugovorne strane prilikom sklapanja pravnog posla definiraju, između ostalog, i svrhu sklapanja konkretnog pravnog posla, dakle da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio za potrebe svoje poduzetničke, poslovne djelatnosti, isto bi bilo navedeno u ugovoru o kreditu. Odredbom čl. 320. st. 1. ZOO-a propisano je da će se u slučaju kad je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana, nejasne odredbe tumačiti u korist druge strane. Kako tijekom postupka nije sporno da je tekst ugovora o kreditu sastavio tuženik, a koji kredit je tužitelj ishodila radi kupnje stana u kojem je tužitelj živio i bio prijavljen, a kako to ujedno i proizlazi iz njegovog iskaza, stoga se eventualno sporan dio sadržaja tog ugovora, odnosno okolnost da nije navedeno da se isti sklapa za potrebe poslovne djelatnosti tužitelja ima tumačiti u korist tužitelja temeljem čl. 320. st. 1. ZOO-a pa se stoga zaključuje da konkretan ugovor o kreditu nije bio sklopljen u okviru poslovne djelatnosti tužitelja. Iz iznijetih razloga je irelevantno što je tužitelj u jedno kratko vrijeme za vrijeme trajanja kredita, imao na istoj adresi prijavljeno i sjedište jednog od svojih trgovačkih društava (i to prvo trgovačko društvo). Naime, prema iskazu tužitelja navedeno trgovačko društvo se bavilo poslovnim savjetovanjem u poslovnim prostorijama na drugoj adresi.

Dakle, tužitelj je ugovor o kreditu zaključio kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

U odnosu na same navode tužitelja da je kratko vrijeme za vrijeme trajanja kredita iznajmljivao stan (tijekom 2014. ili 2015. godine, pred sam kraj otplate

kredita), valja napomenuti da kratkoročni najam sam po sebi ne isključuje status potrošača tužitelja, osobito ako je stan kupljen pretežito za stanovanje, te je i u ovom slučaju teret dokazivanja da je stan u većem dijelu služio za iznajmljivanje te da je Ugovor o kreditu od početka sklopljen u poslovne svrhe je na tuženiku, a dokaze u tu svrhu tuženik nije predložio.

Stoga, iz provedenih dokaza, utvrđeno je kako je tužitelj kao potrošač u smislu odredbe čl. 3. t. 1. ZPP-a s prednikom tuženika, kao trgovcem, zaključio naprijed navedeni Ugovor o kreditu radi kupnje stana, za osobne potrebe.

17. Temeljem članka 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama.

18. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu plaćanja unaprijed neodređenog novčanog iznosa za naknadu za obradu kredita. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

19. Tužitelju su na taj iznos dosuđene zatezne kamate i to na iznos naveden u toč. II. izreke ove presude, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan.

20. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22).

21. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti, a da je tužitelj naznačio u tužbi vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.340,50 eura. Odredbom čl. 40. st. 2. ZPP-a propisano je da ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio.

Slijedom toga, doneseno je rješenje na pripremnom ročištu dana 2. listopada 2026., u skladu s čl. 40. st. 2. ZPP-a.

22. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti dijela čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu.

23. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a.

Tužitelju je stoga uz primjenu odredbi čl. 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za trošak sastava zahtjeva tuženika za dostavu dokumentacije u iznosu od 50,00 eura (temeljem Tbr. 32. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa), za trošak sastava tužbe (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu dana 2. listopada 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife),

svaka radnja u iznosu od 200,00 eura, kao i trošak ročišta za objavu u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. toč. 3. Tarife), uz pripadajući pdv od 25%, što ukupno iznosi 937,50 eura.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 53,09 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 1.100,59 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 7. listopada 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-45464**

Kontrolni broj: **0a76a-2986a-12574**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.